

„Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.” (Mk 10,43-44)

Jézus a Jeruzsálembé vezető úton harmadik alkalommal kezdi felkészíteni tanítványait szenvedésének és halálának drámai eseményeire, de éppen ők, akik a legközelebből követték, úgy tűnik, képtelenek ezt megérteni. Sőt, az apostolok egymás között is konfliktusba keverednek: Jakab és János azt kéri, hogy „az ő dicsőségében”[1] majd kitüntetett helyet foglalhassanak el. A többi tíz felháborodik ezen, méltatlankodnak és ellenük fordulnak. Jézus ekkor türelmesen magához hívja őket mind, és újra feltárja előttük üzenetének megdöbbentő újdonságát:

„Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.”

Márk evangéliumának ez a mondata fokozatosan elmélyíti a szolga fogalmát. Jézus a szűk és biztonságot nyújtó kis csoportban való egyszerű rendelkezésre állás magatartásától vezet el bennünket a kivétel nélkül mindenki iránt készséges, teljes odaadásig. Az ő javaslata újszerű és minden eddigi áramlattal ellentétes, ami a tekintélyről és a kormányzásról alkotott emberi felfogást illeti, és amely talán az apostolokat is lenyűgözte, és bennünket is megfertőz.

Lehet, hogy ez a keresztény szeretet titka?

„Mi keresztények nem hangsúlyozzuk eléggé az evangélium egyik igéjét: szolgálni. Régimódinak tűnik, méltatlannak az emberhez, aki ad és kap is. Pedig az evangélium ebben áll, mert ez a szeretet. Szeretni annyit jelent, mint szolgálni. Jézus nem azért jött, hogy parancsoljon, hanem hogy szolgáljon. [...] Szolgálni, szolgálni egymást, ez a kereszténység. Aki ezt egyszerűen megvalósítja – és ezt bárki megteheti –, az mindent megtett; és ez a minden az élő kereszténység maga, amely nem marad egyedül, hanem lángba borítja a világot.” [2]

„Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.”

Ha Jézussal találkozunk az Igéjében, ez felnyitja a szemünket, ahogy a következő versekben a vak Bartimeussal is történik[3]: megszabadít bennünket a szűk látókörünktől, feltárja előttünk Isten távlatait, az ő tervét az „új ég és új föld”[4] horizontján. Ő, az Úr a lábmosás[5] példájával ellentmond a merev szolgálati szerepeknek, amelyeket a civil, sőt olykor vallási közösségeink is a társadalmilag törékeny embercsoportok számára tartanak fenn. A keresztény szolgálat tehát azt jelenti, hogy Jézus példáját utánozzuk, hogy elsajátítjuk tőle az emberi viszonyulás új stílusát. Legyünk szívünk mélyéből felebarátja minden embernek, bármilyen emberi, társadalmi vagy kulturális helyzetben találjuk is!

Ahogy Giovanni Anziani, a Valdens Egyház metodista lelkésze javasolja: „[...] fogadjuk el, hogy az Úrba helyezzük bizalmunkat és reményünket, aki a sokaknak szolgálja. Isten Igéje arra kér bennünket, hogy a világunkban minden ellentmondás közepette legyünk a béke és az igazságosság követői, és építsük a megbékélés hídjait a népek között!”[6]

Így élt Igino Giordani író, újságíró, politikus és családapa egy diktatúra által fémljelt történelmi időszakban. Tapasztalatáról ezt írja: „A politika – a legméltóságteljesebb keresztény értelemben – szolgálóleány, és nem válhat úrrá: nem válhat visszaélésé, sem uralommá, sem dogmává. Ebben rejlik a szerepe és a méltósága: társadalmi szolgálat, cselekvő szeretet: a haza iránti szeretet első formája.”[7]

Jézus életének tanúságtételével tudatos és szabad döntést javasol: ne éljünk többé magunkba és az érdekeinkbe zárkozva, hanem „éljük a másikat”, hordozzuk az érzéseit, a terheit, és osztozzunk örömeiben.

Mindannyiunknak vannak kisebb-nagyobb feladatai és hatáskörei: politikai és a társadalmi téren, de a családban, az iskolában, a vallási közösségben is. Használjuk ki a „kitüntetett helyeinket”, hogy a közjó szolgálatába állva igazságos, támogató emberi kapcsolatokat építsünk!

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Mk 10,37

[2] C. Lubich, *Servire*, in *Città Nuova*, XVII, n. 12, 1973, p. 13.

[3] vö. Mk 10,46-52

[4] vö. 2Pét 3,13

[5] vö. Jn 13,14

[6] https://www.chiesavaldeese.org/aria_covers.php?ref=111

[7] P. Mazzola (szerk.), *Perle di Igino Giordani*, Effatà editrice Torino 2019, p. 112.

forrás: *fokolare.hu*